

Cabrit, un amor de joinessa

Un bruch d'esclòps dins la cosina, en bas. La tanta Maria tira un fais de ginesta seca per reviscolar lo fuòc dins lo vièlh fornèu de fonda. A bandit lei galinas que cacarejan davans la pòrta e esperan lo moment que la tanta sortirà amb sa boita de fèrre comola de grans en badant « Titas ! Titas ! »

Davale de mon lièch qu'es ben naut per mei 8 ans ! Tres matalàs un sus l'autre, savetz ben que fau pas res escampar ! Una bolada de lach au chocolat, una granda lesca de corton cuberta dau burre que la Maria a fach dins sa barrata e zo... me gandisse defòra.

Dins aquela masada d'Auvernha, onte nasquèt ma mamet Claudina, me regale de la natura, dei presents que me fai cada jorn dins la bòria de la Tanta. Siái amorosa d'aquel pais e d'aquel ostalàs quilhat sus son serre, en fàcia de la cadena dei Puèchs que vese cada sèr senhorejar sus la plana granda de Limanha au calabrun.

Aqueste matin, tre levada, me'n vau vers l'estable per dubrir la pòrta a mon cabrit, mon amor de cabrit. Es tot joinet, desgordit coma tot, fòrça polit amb son pel blanc e sei pichòtas placas negras. A una mena d'esteleta negra sus lo front. Sa maire demòra espalancada dins la palha, mas la bestiòta me seguís.

Ai culhit per Cabrit una ponhada d'èrba fresca e el, ensaja de la rosegat, un pauc maladrech. Alòr comença lo jòc, la corrida onte se sap pas qual es lo que pren lo plaser mai grand. Cabrit bombís, landa, m'aganta e m'embana amb lei pichòtas bossinhòlas que li servisson de banas ! Me'n vau a corsa e Cabrit me seguís a la lesta, es mai viu que ieu e quand arriba pròche de ieu, fau un escart per l'evitar, mas el, coma un eslhauç, se revira e me sauta dessus. Quante rire ! Quante plasèr ! Quante bonur ! Una juguina viva, pas que per ieu. E aquò dura de jorns e de jorns. Cabrit me seguís de pertot, quand vau gardar lei vacas amb la tanta Ana. " Es totjorn dins tei pés aquel ! rondina la tanta amb sa votz tan menuda coma ela."

Au Claus Vièlh qu'es un prat en penda qu'es pas de dire, lei vacas davalan totjorn un pauc tròp bàs e l'Ana de badar au chin " Ve la car de bàs !" Lo chin landa e Cabrit lo seguís, lèst coma una sageta.

"Cabrit ! cabrit ! Vene aquí mon val !" Ai pres lo mot a la tanta, mas comprenquère ben mai tard qu'aquel mon èra : mon valent.

Cada jorn èra una jòia imensa amb mon Cabrit, de descuberta en descuberta.

Pasmens un matin, lo trobère pas dins l'estable. Sa maire i èra sola.

" Tata diga me, onte a passat mon cabrit ?

- Vai te'n veire darrièr l'ostau, vers lei gabias dei lapins ! respondèt la Maria que fasiá la vaissèla."

En dessus dei gabias, dins l'aire fresc dau matin, lo veguèr mon Cabrit. Penjat per lei patas de darrièr. Son còs vuèjat èra clafit de palha. Seis uèlhs duberts me fixavan.

L'horror, per lo primièr còp de ma joina vida. Avían tuat mon amor de Cabrit, ma bestiòta tan polida . Tornèr dins la cosina e badèr a la tanta Maria : " De qu'as fach tata ? Aviás pas lo drech de lo tuar, èra mon amic, jogave amb el, èra mieune. T'aimarai pas pus, jamai, tu qu'as laissat faire aquò !"

Me'n anèr en plors m'escampar sus mon lièch. Pendent de jorns anèr pas pus dau costat de la gabia dei lapins. Mon còr èra nafrat. Preniái consciéncia de la crudètat de la vida.

Jamai, jamai mangèr pas pus de cabrit.

Lisa Gròs 22 11 2008

